

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 19 grudnia 2012 r. *

Odwołanie — Wspólnotowa ochrona odmian roślin — Rozporządzenie (WE) nr 2100/94 — Artykuł 73 ust. 2 — Decyzja Izby Odwoławczej CPVO oddalająca wniosek o przyznanie wspólnotowej ochrony — Uprawnienia dyskrecyjne — Kontrola Sądu — Artykuł 55 ust. 4 w związku z art. 61 ust. 1 lit. b) — Prawo CPVO do ponownego wezwania do przesłania materiału roślinnego

W sprawie C-534/10 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 listopada 2010 r.,

Brookfield New Zealand Ltd, z siedzibą w Havelock North (Nowa Zelandia),

Elaris SNC, z siedzibą w Angers (Francja),

reprezentowane przez M. Ellera, avvocato,

wnoszące odwołanie,

w której drugą stroną są:

Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO), reprezentowany przez M. Ekvada oraz M. Lightbourne, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Schniga GmbH, z siedzibą w Bolzano (Włochy), reprezentowana przez G. Würtenbergera, Rechtsanwalt,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, M. Ilešič, E. Levits (sprawozdawca), J.J. Kasel i M. Safjan, sędziowie,
rzecznik generalny: J. Mazák,

sekretarz: R. Šereš,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 kwietnia 2012 r.,
po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 lipca 2012 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Brookfield New Zealand Limited (zwana dalej „Brookfield”) i Elaris SNC (zwana dalej „Elaris”) żądają w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 września 2010 r. w sprawie T-135/08 Schniga przeciwko CPVO - Elaris i Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer), Zb.Orz. s. II-5089 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), przez który Sąd stwierdził nieważność decyzji Izby Odwoławczej Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) z dnia 21 listopada 2007 r. dotyczącej przyznania wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Gala Schnitzer (sprawy A 003/2007 oraz A 004/2007, zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 Zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2506/95 z dnia 25 października 1995 r. (Dz.U. L 258, s. 3, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2100/94”):

„Odmianę uważa się za nową, jeżeli przed dniem zgłoszenia wniosku określonym zgodnie z art. 51, jej hodowca, określony na podstawie art. 11, nie sprzedał lub w inny sposób nie przekazał osobom trzecim składników lub materiału ze zbioru lub nie wyraził na to zgody:

a) na terytorium Wspólnoty wcześniej niż jeden rok przed wskazaną uprzednio datą;

[...]”.

- 3 Artykuł 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94 określa kompetencje CPVO w odniesieniu do postępowania w sprawie przyznania wspólnotowej ochrony odmian roślin:

„Urząd określa w drodze ogólnych regulacji lub [w indywidualnych wezwaniach] na wniosek, w indywidualnych sprawach, kiedy, dokąd i w jakich ilościach i jakości należy dostarczyć materiał siewny do badania technicznego i próby wzorcowe”.

- 4 Artykuł 61 ust. 1 tego rozporządzenia ustanawia warunki odrzucenia wniosku o ochronę:

„Urząd odrzuca wnioski o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, jeśli ustalą, że wnioskodawca:

[...]

b) nie zastosował się w wyznaczonym terminie do ogólnego przepisu lub do żądania [wezwania] na podstawie art. 55 ust. 4 lub 5, o ile Urząd nie zezwolił mu na nieprzedkładanie materiału;

[...]”.

- 5 Artykuł 73 ust. 1–3 rzeczonego rozporządzenia zatytułowany „Skargi na decyzje Izby Odwoławczej” stanowi:

„1. Na decyzje Izby Odwoławczej przysługuje skarga do Trybunału Sprawiedliwości.

2. Skargę można oprzeć na następujących podstawach: braku kompetencji, poważnego naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia Traktatu, niniejszego rozporządzenia lub jakiegokolwiek zasady prawnej związanej z ich stosowaniem, albo nadużycia władzy.
3. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do unieważnienia lub zmiany zaskarżonej decyzji”.
- 6 Artykuł 80 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:
- „W przypadku gdy, mimo zachowania należytej staranności, składający wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, posiadacz lub inna strona postępowania przed Urzędem nie dotrzymała wyznaczonego terminu w stosunku do Urzędu, z uwagi na szczególne okoliczności, należy przywrócić termin, o ile niedotrzymanie wyznaczonego terminu bezpośrednio powoduje na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia utratę jakiegokolwiek uprawnienia lub prawa do wniesienia środków odwoławczych”.
- 7 Tak jak to przewiduje motyw trzeci rozporządzenia nr 2506/95, należy ujednolicić przepisy mające zastosowanie do skarg, które mogą być wnoszone przeciwko decyzjom CPVO lub izb odwoławczych, ustanowione przez rozporządzenie nr 2100/94 z przepisami przewidzianymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 8 W dniu 18 stycznia 1999 r. Konsortium Südtiroler Baumschuler (zwane dalej „KSB”), w którego prawa wstąpiła Schniga GmbH (zwana dalej „Schniga”), złożyło do CPVO wnioski o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dotyczący odmiany jabłka (Malus Mill) Gala Schnitzer, nazwanej początkowo Schniga.
- 9 CPVO zobowiązało Bundessortenamt (federalny urząd do spraw odmian roślin, Niemcy) do dokonania badania technicznego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94.
- 10 Pismem z dnia 26 stycznia 1999 r. CPVO wezwało KSB do dostarczenia pomiędzy 1 a 15 marca 1999 r. zarówno jemu, jak i Bundessortenamt, materiału niezbędnego do przeprowadzenia badania technicznego. CPVO wyjaśniło również, że KSB odpowiada za przestrzeganie wszystkich warunków fitosanitarnych i celnych mających zastosowanie w odniesieniu do dostarczenia materiału.
- 11 KSB dostarczyło wnioskowany materiał w ustalonym terminie.
- 12 Pismem z dnia 25 marca 1999 r. CPVO potwierdziło otrzymanie żądanego materiału, lecz wskazało, że nie był on zaopatrzony w świadectwo fitosanitarne. W związku z tym CPVO wezwało KSB do dostarczenia tego niezbędnego dokumentu „tak szybko, jak to będzie możliwe”.
- 13 W dniu 23 kwietnia 1999 r. KSB przesłało do Bundessortenamt europejski paszport fitosanitarny i uściśliło, że organ, który go wydał, mianowicie urząd ochrony roślin prowincji autonomicznej Bolzano (Włochy), wskazał, że dokument ten zastępuje świadectwo fitosanitarne.
- 14 Dnia 3 maja 1999 r. Bundessortenamt powiadomił KSB o otrzymaniu materiału w terminie i o jego odpowiednim charakterze. Ponadto wskazał, że dostarczony europejski paszport fitosanitarny wystarcza dla celów badania technicznego i sprawdzenia, czy zostały spełnione przesłanki materialne przyznania wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin. Jednakże Bundessortenamt zwrócił się o dostarczenie kopii oficjalnego świadectwa stwierdzającego brak wirusów w dostarczonym materiale.

- 15 W 2001 r. KSB powiadomiło Bundessortenamt, że nie jest w stanie dostarczyć żądanego świadectwa fitosanitarnego. Okazało się, że materiał dostarczony w marcu 1999 r. w celu przeprowadzenia badania technicznego zawierał utajone wirusy. W związku z tym Bundessortenamt powiadomił CPVO o zamiarze usunięcia zakażonego materiału w celu uniknięcia zakażenia innych roślin.
- 16 Wiadomością elektroniczną z dnia 13 czerwca 2001 r. CPVO powiadomiło KSB, że wspólnie z Bundessortenamt postanowiło zezwolić KSB na przedstawienie nowego materiału wolnego od wirusów w celu ponownego przystąpienia do rozpoznania wniosku. CPVO uzasadniło swą decyzję tym, że przesłane instrukcje dotyczące dostarczenia roślin i wymogi dotyczące ich statusu zdrowotnego nie były wystarczająco jasne, ponieważ nie uściślały one, iż powinny one być wolne od wirusów. W ten sposób KSB nie mogło zostać uznane za odpowiedzialne za zaistniałą sytuację.
- 17 W dniu 5 maja 2006 r. interwenienci Elaris i Brookfield, odpowiednio posiadacz licencji na prawo do ochrony odmiany Baigent i właściciel tego prawa, skierowali do CPVO sprzeciwy na podstawie art. 59 rozporządzenia nr 2100/94 wobec przyznania prawa do ochrony odmianie Gala Schnitzer. Sprzeciwy zasadzały się na prawie do ochrony odmiany jabłka (Malus Mill) Baigent.
- 18 Podstawy podniesione przez Brookfield dotyczyły braku wystarczająco odróżniającego charakteru zgłaszanej odmiany w porównaniu do odmiany, której jest on właścicielem. Ponadto kwestionował on przyznane KSB prawo do ponownego przesłania materiału roślinnego wolnego od wirusa, podczas gdy CPVO powinno było odrzucić jego pierwszy wniosek.
- 19 Decyzjami EU 18759, OBJ 06-021 i OBJ 06-022 z dnia 26 lutego 2007 r. właściwy komitet CPVO przyznał objęte wnioskiem prawo do ochrony odmianie Gala Schnitzer, stwierdzając, że odróżnia się ona w wystarczający sposób od Baigent. Ponadto oddalił on sprzeciwy Brookfielda.
- 20 W dniu 11 kwietnia 2007 r. Brookfield na podstawie art. 67–72 rozporządzenia nr 2100/94 złożył odwołanie od decyzji tego komitetu.
- 21 Zaskarżoną decyzją Izba Odwoławcza uchyliła decyzję rzeczzonego komitetu i sama odrzuciła wniosek dotyczący ochrony odmiany Gala Schnitzer. W szczególności uznała, że art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2100/94 nie zezwalał CPVO na upoważnienie KSB do dostarczenia nowego materiału, jako że KSB nie zastosowało się do indywidualnych wezwań w rozumieniu art. 55 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, zawartych w pismach z dnia 26 stycznia 1999 r. oraz z dnia 25 marca 1999 r.

Skarga do Sądu i zaskarżony wyrok

- 22 Skargą złożoną w dniu 4 kwietnia 2008 r. Schniga wniosła do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie następujących zarzutów:
  - niedopuszczalność sprzeciwów skierowanych przez Elaris i Brookfield do CPVO;
  - naruszenie art. 61 ust. 1 lit. b) i art. 62 rozporządzenia nr 2100/94;
  - naruszenie art. 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94.
- 23 Elaris i Brookfield uczestniczyły w postępowaniu przed Sądem w charakterze interwenientów popierających żądania CPVO. W trakcie rozprawy CPVO zmieniło swoje żądania i dołączyło się do stanowiska bronionego przez Schnigę.
- 24 Po stwierdzeniu niedopuszczalności pierwszego zarzutu Schnigi Sąd rozpatrywał dopuszczalność trzeciego zarzutu kwestionowaną przez Elaris i Brookfield.

- 25 W tym zakresie Sąd orzekł w pkt 39 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza dokonała kwalifikacji prawnej pism z dnia 26 stycznia i z dnia 25 marca 1999 r., tak że owa kwalifikacja została poddana jego kontroli.
- 26 Przystępując do oceny co do istoty trzeciego zarzutu Schnigi, Sąd odrzucił w pkt 62 i 63 zaskarżonego wyroku twierdzenia Izby Odwoławczej, zgodnie z którymi, ponieważ KSB nie dostosowało się do indywidualnych wezwań zawartych w pismach CPVO z dnia 26 stycznia i z dnia 25 marca 1999 r., urząd ten powinien był odrzucić wniosek KSB dotyczący odmiany Gala Schnitzer.
- 27 Argumenty, na podstawie których Sąd uznał, że CPVO nie naruszyło zakresu swobodnego uznania przyznanego mu przez art. 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94, wynikają z pkt 64–80 zaskarżonego wyroku.
- 28 W pierwszej kolejności w pkt 64 zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnił, że zgodnie z zasadą dobrej administracji oraz ze względu na konieczność zapewnienia właściwego przebiegu i skuteczności postępowań CPVO ma możliwość – jeśli uzna, iż można skorygować nieścisłość, którą zauważyło – dalszego badania złożonego do niego wniosku i nie jest zobowiązane do jego odrzucenia.
- 29 Ponadto w pkt 65 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, że takie swobodne uznanie pozwala zarówno CPVO upewnić się co tego, że jego żądania w indywidualnych sprawach są jasne, jak i wnioskodawcom dowiedzieć się w jednoznaczny sposób o ich prawach i obowiązkach.
- 30 Po przypomnieniu o całej wymianie korespondencji pomiędzy CPVO a KSB, Sąd stwierdził w pkt 75 zaskarżonego wyroku, że pisma z dnia 26 stycznia i z dnia 25 marca 1999 r. nie były precyzyjne co do okoliczności, że materiał roślinny, jaki miał być przedstawiony, powinien być wolny od wirusów oraz że w związku z tym wiadomość elektroniczna z dnia 13 czerwca 2001 r. miała na celu skorygowanie owej nieścisłości.
- 31 Po drugie, Sąd oddalił jako bezzasadne twierdzenia Elaris i Brookfielda oparte na rzekomej złej wierze KSB podczas postępowania w sprawie jego wniosku i wskazał, że art. 80 rozporządzenia nr 2100/94 nie miał znaczenia dla niniejszej sprawy.
- 32 W konsekwencji Sąd uznał trzeci zarzut podniesiony przez Schnigę i stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji.

Postępowanie przed Trybunałem

- 33 W odwołaniu wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:
- w pierwszej kolejności – uchylenie zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania;
  - pomocniczo – ostateczne orzeczenie i oddalenie skargi w pierwszej instancji; oraz
  - obciążenie Schnigi kosztami.
- 34 CPVO i Schniga wnoszą do Trybunału o:
- oddalenie odwołania wnoszących odwołanie; oraz
  - obciążenie ich kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 35 Wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty na poparcie ich odwołania dotyczące, po pierwsze, naruszenia przez Sąd art. 73 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94 oraz, po drugie, naruszenia art. 55 ust. 4 rzeczonego rozporządzenia w związku z jego art. 61 ust. 1 lit. b) i art. 80.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 73 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94

Argumenty stron

- 36 Wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi przekroczenie kontroli sądowej poprzez przystąpienie do ponownej oceny okoliczności faktycznych w ramach przedstawionego mu trzeciego zarzutu. W ten sposób w zaskarżonym wyroku dokonano ponownej oceny znaczenia i zakresu pism CPVO z dnia 26 stycznia i z dnia 25 marca 1999 r. Tymczasem zgodnie z art. 73 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94 właściwość Sądu jest ograniczona do kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczej.
- 37 CPVO i Schniga podnoszą, po pierwsze, że tylko Sąd jest właściwy dla oceny okoliczności mających znaczenie dla sprawy, których kontrola nie należy do Trybunału na etapie odwołania. Po drugie, w zaskarżonym wyroku Sąd dokonał kontroli kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych przez Izbę Odwoławczą, czego dokonanie w każdym przypadku należy do jego kompetencji. W związku z tym argumenty skarżące są niedopuszczalne.

Ocena Trybunału

- 38 Należy przypomnieć, że zgodnie z motywem trzecim rozporządzenia nr 2506/95 art. 73 rozporządzenia nr 2100/94 został zmieniony w celu ujednolicenia przepisów mających zastosowanie do skarg, jakie mogą zostać wniesione przeciwko decyzjom CPVO lub decyzjom izb odwoławczych przewidzianych przez rozporządzenie nr 40/94.
- 39 Trybunał wielokrotnie orzekał w odniesieniu do art. 63 rozporządzenia nr 40/94, sformułowanego w identyczny sposób jak art. 73 rozporządzenia nr 2100/94, że do Sądu należy zbadanie zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych OHIM poprzez przeprowadzenie kontroli zastosowania przez nie prawa Unii, zwłaszcza w świetle okoliczności faktycznych, jakie zostały im przedstawione. W ten sposób w granicach art. 63 rozporządzenia nr 40/94, w interpretacji nadanej mu przez Trybunał, Sąd może dokonać pełnej kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych OHIM, badając w razie potrzeby, czy owe izby dokonały prawidłowej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych sprawy lub czy ocena okoliczności faktycznych przedstawionych rzeczonemu izbom nie jest dotknięta błędem (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie C-16/06 P Les Éditions Albert René przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-10053, pkt 38, 39).
- 40 W tym zakresie Trybunał przyznał podobną kompetencję Sądowi w zakresie kontroli zgodności z prawem decyzji CPVO lub izb odwoławczych (zob. podobnie wyrok z dnia 15 kwietnia 2010 r. w sprawie C-38/09 P Schröder przeciwko CPVO, Zb.Orz. s. I-3209, pkt 69).
- 41 W niniejszej sprawie Sąd stwierdził w pkt 69 zaskarżonego wyroku, że pisma z dnia 26 stycznia oraz z dnia 25 marca 1999 r. zawierały indywidualne wezwania.
- 42 W tym kontekście, ponieważ należy przyznać Sądowi identyczne swobodne uznanie w ramach skarg przeciwko decyzjom CPVO, jak i przeciwko decyzjom izb odwoławczych, nie można zarzucić mu popełnienia błędu co do prawa.
- 43 W związku z tym należy odrzucić pierwszy zarzut jako nieuzasadniony.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94 w związku z jego art. 61 ust. 1 lit. b) i art. 80

Argumenty stron

- 44 W ramach drugiego zarzutu wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, po pierwsze, iż stwierdził, że art. 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94 umożliwia CPVO skierowanie indywidualnego wezwania dotyczącego przedstawienia dokumentów sanitarnych, innego niż wezwanie do dostarczenia materiału roślinnego koniecznego dla badania technicznego.
- 45 Po drugie, Sąd miałby naruszyć art. 55 ust. 4 w związku z art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2100/94, orzekając, że CPVO mogło zezwolić na ponowne dostarczenie materiału genetycznego po wygaśnięciu terminu wskazanego w pierwszym wezwaniu do przedstawienia materiału. Ponadto zdaniem wnoszących odwołanie Sąd błędnie uznał, że sformułowanie „tak szybko, jak to będzie możliwe” zawarte w piśmie z dnia 25 marca 1999 r. nie może zostać uznane za termin dotyczący indywidualnego wezwania.
- 46 Po trzecie, wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi przyznanie swobodnego uznania na rzecz CPVO poprzez pozwolenie mu na to, aby samo usunęło nieścisłości w jego indywidualnych wezwaniach, bez postępowania jednak według procedury szczególnej przewidzianej w art. 80 rozporządzenia nr 2100/94, a także orzeczenie, iż kwestia złej wiary zarzucana skarżącemu była pozbawiona znaczenia.

Ocena Trybunału

- 47 Tak jak to wynika z pkt 63 zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł, że CPVO posiada prawo określenia warunków, od jakich uzależnia badanie wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmian roślin, o ile nie upłynął termin, w ciągu którego składający wniosek o prawo ochrony powinien odpowiedzieć na skierowane do niego indywidualne wezwanie.
- 48 Na tej podstawie Sąd uznał, w ramach wykonywania przysługującego mu swobodnego uznania, po pierwsze w pkt 69 zaskarżonego wyroku, że pismo z dnia 25 marca 1999 r. stanowi indywidualne wezwanie dotyczące dowodu z dokumentu dotyczącego materiału roślinnego podlegającego badaniu, oraz po drugie, w pkt 72 tego wyroku, że wiadomość elektroniczna CPVO z dnia 13 czerwca 2001 r. zawierała indywidualne wezwanie przesłania materiału roślinnego w rozumieniu art. 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94. W tym zakresie Sąd orzekł, że CPVO nie przekroczyło przysługujących mu uprawnień dyskrecyjnych.
- 49 W ten sposób nie można zarzucić Sądowi, iż popełnił on błąd co do prawa.
- 50 W rzeczywistości bowiem, przede wszystkim należy podkreślić, po pierwsze, że zadanie CPVO cechuje się złożonością naukową i techniczną warunków rozpoznawania wniosków o ochronę wspólnotową, tak iż należy przyznać mu zakres swobodnego uznania przy wykonywaniu jego zadań (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Schröder przeciwko CPVO, pkt 77). Ponadto z uwagi na ów duży zakres uprawnień dyskrecyjnych CPVO może brać pod uwagę, jeżeli uzna to za konieczne, okoliczności i dowody podniesione lub przekazane z opóźnieniem (zob. analogicznie w odniesieniu do OHIM wyrok z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-29/05 P OHIM przeciwko Kaul, Zb.Orz. s. I-2213, pkt 42).
- 51 Po drugie, CPVO jako organ Unii podlega zasadzie dobrej administracji, zgodnie z którą do niego należy badanie w sposób staranny i bezstronny wszystkich elementów danej sprawy i zebranie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych koniecznych dla wykonywania przez niego swobodnego uznania. Ponadto powinno ono, tak jak podkreślił Sąd w pkt 64 zaskarżonego wyroku, upewnić się co do prawidłowego przebiegu i skuteczności prowadzonego przez niego postępowania.

- 52 W świetle tych twierdzeń należy przypomnieć, po pierwsze, że z art. 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94 wynika, iż CPVO określa w drodze ogólnych regulacji lub w indywidualnych wezwaniach, kiedy, dokąd i w jakich ilościach i jakości należy dostarczyć materiał do badania technicznego i próby wzorcowe, a także jakość i ilość tego materiału i próbek.
- 53 Z uwagi na swobodne uznanie, z jakiego korzysta CPVO, przepis ten nie może być interpretowany jako uniemożliwiający kierowanie oddzielnych wezwań do dostarczeń materiału roślinnego podlegającego badaniu oraz dowodów dokumentowych dotyczących tego materiału. W ten sposób, tak jak to podniósł Sąd w pkt 69 zaskarżonego wyroku, czemu nie zaprzeczyły wnoszące odwołanie, pismo z dnia 25 marca 1999 r. dotyczyło jakości ocenianego materiału roślinnego, jakości, która w szczególności może na podstawie art. 55 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94, stanowić przedmiot indywidualnego wezwania.
- 54 Po drugie, nie można zarzucić Sądowi popełnienie błędu co do prawa poprzez orzeczenie, że CPVO posiada prawo do występowania z nowym wezwaniem do przesłania ocenianego materiału roślinnego.
- 55 W rzeczywistości bowiem, z uwagi na zasadę dobrej administracji oraz na konieczność zapewnienia prawidłowego przebiegu i skuteczności postępowań, oraz w zakresie, w jakim CPVO stwierdziło, że z pkt 74 zaskarżonego wyroku wynika, czemu nie zaprzeczają ponadto wnoszące odwołanie, że jego pierwotne wezwanie zawierało nieścisłości, oraz że do niego należało wezwanie KSB do przesłania mu materiału roślinnego odpowiadającego wymogom określonym w nowym wezwaniu indywidualnym.
- 56 W tym kontekście, po pierwsze, wnoszące odwołanie nie mogą w uzasadniony sposób podnosić, że Sąd powinien był orzec, że CPVO powinno było odrzucić wniosek o ochronę wspólnotową KSB na podstawie art. 61 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2100/94. Przepis ten bowiem znajduje zastosowanie wówczas, gdy CPVO stwierdzi, że wnioskodawca nie dostosował się do indywidualnego wezwania w ustalonym terminie. Tymczasem w niniejszej sprawie, tak jak to prawidłowo stwierdził Sąd, CPVO stwierdziło, że KSB nie mogło się dostosować do pierwotnego indywidualnego wezwania z powodu jego nieścisłości. W związku z tym CPVO nie mogło odrzucić wniosku o ochronę wspólnotową złożonego przez KSB bez popełnienia błędu co do prawa.
- 57 Po drugie, jeżeli chodzi o zarzuty wnoszących odwołanie, zgodnie z którymi Sąd powinien był wziąć pod uwagę złą wolę KSB, to należy stwierdzić, że nie wyjaśniły one, w jakim zakresie Sąd popełnił błąd co do prawa, orzekając w pkt 80 zaskarżonego wyroku, że zachowanie KSB nie miało związku z tym, czy CPVO było uprawnione do usunięcia nieścisłości w swoich indywidualnych wezwaniach.
- 58 Ponadto należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie nie przedstawiły żadnego dowodu, który mógłby podważyć ową ocenę.
- 59 Wreszcie, jeżeli chodzi o zarzucone naruszenie art. 80 rozporządzenia nr 2100/94, to wystarczy przypomnieć, że przepis ten obejmuje tylko przypadki, w których wnioskujący o ochronę wspólnotową nie był w stanie dochować terminu względem CPVO. W niniejszej sprawie wiadomo, że poszczególne indywidualne wezwania, które zostały skierowane do KSB po jego wniosku o ochronę wspólnotową, zostały wystosowane w ramach tego samego postępowania z powodu nieścisłości pierwszego wezwania CPVO do dostarczenia mu materiału oraz dokumentów koniecznych dla rozpoznania rzeczzonego wniosku. Z powyższego wynika, że art. 80 rozporządzenia nr 2100/94 nie znajduje zastosowania do sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie.
- 60 W związku z tym należy oddalić drugi zarzut jako bezzasadny.
- 61 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- ⁶² Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ CPVO wniosło o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, a te ostatnie przegrały sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) Brookfield New Zealand Ltd i Elaris SNC ponoszą koszty postępowania.**

Podpisy